

har ikke for mig det Fjerneste at sige med Hensyn til Spørgsmaalet om den Balance, det gjælder om. Den ærede Minister antydede, at vi skulde tage de nødvendige Midler fra Reservecapitalen. Det er en Selvfølge, at der er Midler at tage af; men det er tillige klart, at naar man tager deraf, bliver der en bestemt Tilbagegang i Landets finansielle Stilling, og det er lige meget, om vi sælge de Obligationer, vi have i Reservecapitalen, eller vi stifte en ny Gjæld, det er kun en anden Form derfor. For saavidt er den høitagte Finansminister fuldkommen enig med det ærede Medlem for Odense; men det er netop den Maade, hvorpaa man her agter at tilvejebringe Midlerne, der end yderligere gjør, at jeg agter bestemt at modsætte mig den Bevilling, der her er Spørgsmaal om. Det vilde ikke være i samme Grad stridende mod mine Fordringer til Landets finansielle Tilstand, naar man forlangte en Skat, naar man ligesom sagde til Borgerne: Vi ville give Eder denne større Sikkerhed, eller hvad Betydning man nu vil tillægge det, og derfor skulle I strax bære Byrden derved. Men netop naar man, uden at Borgene mærke det, legger Byrden over paa Eftertiden, fordærver man Stillingen ikke blot i Dødblikket, men ogsaa i Fremtiden, og derfor er jeg dobbelt tilbøjelig til med Svær at modsætte mig det, der her er Spørgsmaal om. Dernæst sagde den ærede Minister: Nu ere vi færdige med Ternveiene. Men atter her er der en bestemt og stor Forskjel. Hvorledes ere Ternveiene finansielt bleve opfattede, først og fremmest af hele Rigsdagen og dernæst ikke mindst fra Ministerbordet? De ere bleve opfattede som et finansielt Aktiv. Striden mellem os har, naar der var Spørgsmaal om den aarlige Balance, dreiet sig om, til hvilken Grad Ternveiene kunde opfattes som et finansielt Aktiv. Nogle have ment, at de maatte opføres med deres fulde Beløb, fordi det var et økonomisk Anlæg; Andre, deriblandt jeg, og jeg tror ogsaa den tidligere, meget ærede Finansminister, have gjort gjældende, at man ikke maatte regne dem for Andet end efter den Indtægt, de give; men selv da har dog altsaa omtrent deres halve Værdi kunnet skrives til Gode, naar der var Spørgsmaal om den aarlige Balance. Men deraf følger altsaa, at den Omstændighed, at vi ere færdige med Ternbaneanlægene, ikke indeholder den fjerneste Berettigelse til at komme med Fordring om en Udgift af flere Millioner. Det er, for at jeg skal gjentage det, en fuldstændig finansiell Forandring, Regjeringen her, uden med et eneste Ord at motivere den, har gjort for Thinget. Det ærede Medlem taler, som om vi, der modsætte os disse Bevillinger, ikke agtede at tilstaa Landet at værne sig. Jeg har ikke hørt noget Medlem i Thinget udtale en saadan Anskuelse; aldrig har jeg hørt noget Saadant. Jeg har derimod hørt Spørgsmaal om de forskjellige Grændser, man skulde gaa til i saa

Denseende. Hidtil have vi været enige om — jeg tror endog, at det var 5½ Million, da Hæreløven vedtoges, og faktisk ere vi jo komne meget høiere; men ingen Regjering har nogenstunde andefaldet, hvad der foreligger her. Naar der er Spørgsmaal om saadanne store Udgifter, maa vi jo sammenligne, hvad vi ellers kunne faae for disse Penge, hvad der er nyttigt for Landets Udvikling, enten en saadan Forøgelse af Forsvarsmidlerne eller Ternveie eller andre Ting, man kunde faae for disse Penge. Det er vor Pligt at gjøre saadanne Sammenligninger. Den ærede Finansminister har ikke Naad til at gaa yderligere ind paa en Skatenedgang; den modsætter han sig paa det Bestemteste i Løbsagen. Nu vel, naar vi stryge disse 17 Millioner, kunne vi maaske faae den. Jeg nævnte forleden et Ord, der syntes at skurre i Manges Øren, da jeg talte om Journalister, og jeg veed jo vel, at ikke alle Journalister fornuftigvis kunne være populære hos Politikere. Ja, jeg tilstaa, at naar jeg ser paa de i mine Dine overdrevne og urimelige Fordringer om Rustninger her i Landet som ogsaa andetsteds, saa have netop Journalisterne tildels Skyld derved. Pressen har virkelig megen Skyld i denne saakaldte Chauvinisme, som jeg beklager er herskende ogsaa i Kredse, der staa mig nær. Det er denne Illusionernes Tilstand, der har været saa stadelig, og som jeg nødvendigvis fortsat, og som jeg derfor overalt, hvor jeg finder den, udtaler mig imod, selv om jeg risikerer at støde an derved. Men lad mig vende tilbage til disse Journalister, som De ikke syntes om. Man maa jo altid anfille Sammenligninger, naar Udgifter ere ufornuftige; naar man ikke opnaar det mest Mulige, man kunde opnaa i Følge den Kræftanvendelse, som Udgiften betegner, saa viser det sig i Almindelighed ikke blot ved en Sammenligning med andre forstandige Formaal, der ønskes opnaaede, men ogsaa ved at se paa beslægtede Formaal. Netop her, hvor det gjælder vort Fædrelands Bel ubadtil eller den slesvigske Sag, som man siger er en extraordinær Sag, men som jo desværre ikke er extraordinær, — den kommer igjen det ene Aar og det andet, det er, jo desværre det faste Spørgsmaal for os — netop naar man ser paa Forholdet til Udlandet, hvilken Betydning have da ikke de mange andre Ting, der kunne udrettes, selv med smaa Midler. Naar jeg ser paa den Politisk, der er udfoldet i de forløbne Aar, — jeg kan ikke lade være at se tilbage derpaa her — og Regjeringen saa kommer med dette store Forlangende, saa maa jeg rent ud sagt deri se et Udtryk for, — ja jeg vilde ønske, jeg kunde finde en blidere Betegnelse, som ikke kunde misforstås, hvorved jeg kunde sige, hvad jeg vilde, men jeg ser deri et Udtryk for denne — lad mig sige — lidt Keitethed, der stadig har været over vor Styrelse, hvor det gjælder at hævde vor Stilling